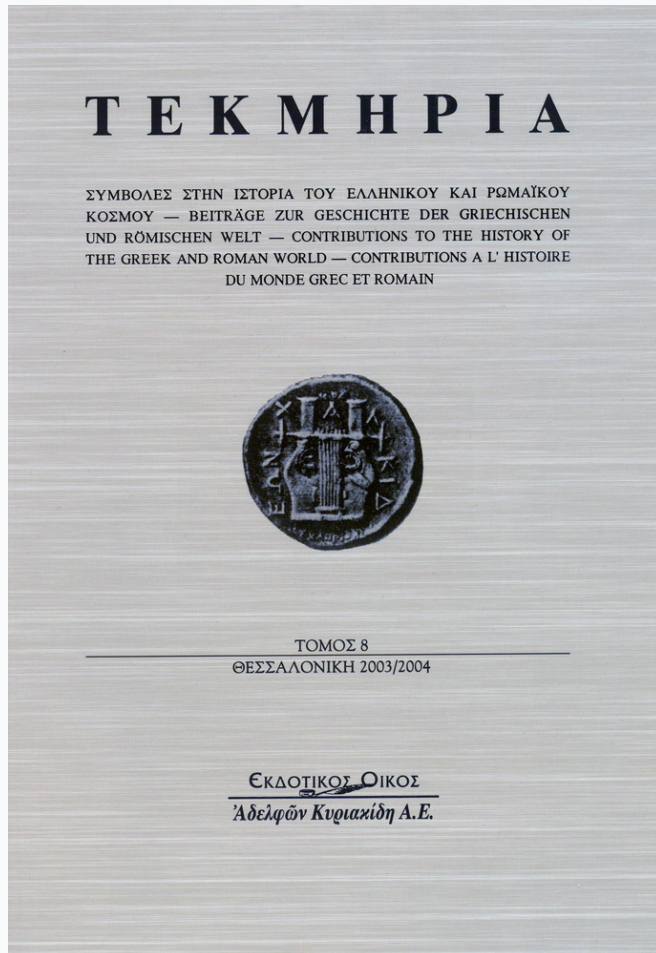

Tekmeria

Vol 8 (2003)

Δύο ἐπιτύμβιες ἐπιγραφές ἀπὸ τὴν ἀρχαία Μυθρονία

Β. ΜΙΣΑΗΛΙΔΟΥ-ΔΕΣΠΟΤΙΔΟΥ

doi: [10.12681/tekmeria.191](https://doi.org/10.12681/tekmeria.191)

To cite this article:

ΜΙΣΑΗΛΙΔΟΥ-ΔΕΣΠΟΤΙΔΟΥ Β. . (2003). Δύο ἐπιτύμβιες ἐπιγραφές ἀπὸ τὴν ἀρχαία Μυθρονία. *Tekmeria*, 8, 61–70.
<https://doi.org/10.12681/tekmeria.191>

Β. ΜΙΣΑΗΛΙΔΟΥ-ΔΕΣΠΟΤΙΔΟΥ

ΔΥΟ ΕΠΙΤΥΜΒΙΕΣ ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΜΥΓΔΟΝΙΑ

Στήν παρούσα έργασια δημοσιεύονται δύο έπιτύμβιες έπιγραφές πού προέρχονται από δύο περιοχές του δυτικού τμήματος της αρχαίας Μυγδονίας. Η πρώτη ανακαλύφθηκε πρόσφατα στη Νέα Φιλαδέλφεια και η δεύτερη, πού παραδόθηκε πριν αρκετά χρόνια στο Αρχαιολογικό Μουσείο Θεσσαλονίκης, βρέθηκε στον Άγιο Άθανάσιο.

I

Τα τελευταία χρόνια και συγκεκριμένα από το 1995 μέχρι το 2001 διενεργήθηκε στη Νέα Φιλαδέλφεια του νομού Θεσσαλονίκης έντατική ανασκαφική έρευνα με άφορμή την κατασκευή νέου τμήματος της σιδηροδρομικής γραμμής Θεσσαλονίκης-Άλεξανδρούπολης στο Γαλλικό ποταμό¹. Κατά την ανασκαφή αυτή ήρθαν στο φώς οικιστικά κατάλοιπα και νεκροταφεία, πού ανήκουν σε διάφορες χρονικές περιόδους. Άνάμεσα στις αρχαιότητες πού ανασκάφηκαν είναι και ένα τμήμα του νεκροταφείου των αρχαϊκών, κλασσικων και πρώιμων έλληνιστικων χρόνων, το οποίο ανήκει στον οικισμό πού είχε εγκαθιδρυθεί στην παρακείμενη του νεκροταφείου «Τράπεζα»².

Στά εύρήματα του νεκροταφείου αυτού συγκαταλέγεται και μιá έπιτύμβια στήλη πού βρέθηκε κατά την ανασκαφική περίοδο του 1997, και η όποια είχε χρησιμοποιηθεί σε δεύτερη χρήση ως τμήμα του τοιχώματος του τάφου. Συγκεκριμένα αποτελούσε μιá από τις δύο πλάκες πού απάρτιζαν το βόρειο τοίχωμα του κιβωτιόσχημου, γυναικειου πιθανόν, τάφου άρ. 165 και είχε τοποθετηθεί πλαγιαστά με την ένεπίγραφή πλευρά της στην έξωτερική πλευρά του κιβωτιού. Θα πρέπει έδω να έπισημανθεί ότι η έπιτύμβια αυτή στήλη είναι η μοναδική ένεπίγραφή πλάκα πού βρέθηκε όχι μόνο στο νεκροταφείο, του όποιου έχουν

1. Για συνοπτική παρουσίαση της ανασκαφής βλ. Β. Μισαηλίδου-Δεσποτίδου, *ΑΕΜΘ* 9 (1995) 311 κέ., *BCH* 122 (1998) 861 κέ., *ΑΕΜΘ* 12 (1998) 259 κέ. Βλ. ακόμη Β. Μισαηλίδου-Δεσποτίδου, *ΑΔ* 50 (1995) Χρον. Β2, 470 κέ., *ΑΔ* 51 (1996) Χρον. Β2, 443 κέ., και τα πρακτικά των υπό έκδοση *ΑΔ* 52 (1997) Χρον., 53 (1998) Χρον., 54 (1999) Χρον.

2. Για την Τράπεζα της Νέας Φιλαδέλφειας βλ. L. Rey, *BCH* 41-43 (1917-1919) 64 κέ.

άνασκαφεί πάνω από 170 τάφοι, αλλά και σ' όλοκληρη την άνασκαφική έρευνα στη Νέα Φιλαδέλφεια.

Η έπιτύμβια στήλη πού φυλάσσεται στο Άρχαιολογικό Μουσείο της Θεσσαλονίκης και φέρει τόν αριθμό Εύρετηρίου 20393, είναι από ντόπιο γκρίζο σκληρό λίθο. Είναι συγκολλημένη από δύο κομμάτια και έχει τις έξής διαστάσεις: Ύψος: 0,65 μ. Πλάτος: 0,30-0,35 μ. Πάχος: 0,15 μ. Η πρόσθια όψη της στο μεγαλύτερο μέρος είναι άδρα δουλεμένη με βελόνι. Μόνο τó κάτω μέρος της είναι σχετικά λείο. Η πίσω όψη της είναι επίσης άδρα δουλεμένη και σχετικά λεία. Με πρόχειρη έπεξεργασία έχουν λαξευτεί και οί άκμές τών γωνιών της πλάκας πού δέν είναι ευθύγραμμες, ένω χωρίς καθόλου έπεξεργασία φαίνεται ότι άφέθηκαν οί πλαϊνές όψεις της στήλης. Η έπιγραφή βρísκεται στο πάνω μέρος της κύριας όψης, ένω τó κάτω μέρος της στήλης προοριζόταν για τή στερέωσή της στο έδαφος.

Η έπιγραφή είναι κάπως άδέξια γραμμένη. Γίνεται προσπάθεια από τó χαρακτή να τηρηθεί ή στοιχηδόν διάταξη τών γραμμάτων, ή όποία όμως δέν έπιτυγχάνεται στα τελευταία γράμματα τών στίχων. Τó ύψος τών γραμμάτων κυμαίνεται από 4 έως 7 εκ. και τά διάστιχα 1,5-2 εκ. (Εικ. 1-2).

Ήγήσιπ<π>-
ος Ήπικ-
έρδους

Στό όνομα Ήγήσιππος ό χαρακτήρας ξέχασε τó δεύτερο Π, τó όποιο πρόσθεσε εκ τών ύστέρων στο διάστιχο. Σχετικά με τή μορφή τών γραμμάτων παρατηρούμε τά έξής: τó *ή*τα έχει ευθύγραμμη τήν όριζόντια κεραία· τó *σ*γμα έχει λοξές τις έξωτερικές κεραίες. Στό *π*ί ή δεξιά κάθετη κεραία είναι βραχύτερη από τήν άριστερή. Τó *ο*μικρον είναι σχετικά μεγάλο, σχεδόν ισούψες με τó *δ*έλτα. Οί κεραίες τού *κά*πα είναι συμμετρικές.

Τά γράμματα της έπιγραφής όδηγούν σέ μιá χρονολόγηση στα μέσα ή στο τρίτο τέταρτο τού 4ου αι. π.Χ. Άνάλογο τύπο γραφής βρísκουμε στη Μακεδονία σέ ψηφίσματα και ώνές τών μέσων τού 4ου αι. π.Χ.³. Με τή

3. Παραπλήσια γράμματα βρísκουμε π.χ. στην έπιγραφή με τή συνθήκη συμμαχίας τού Φιλίππου Β' με τούς Χαλκιδείς, βλ. D. M. Robinson, «Inscriptions from Olynthus», *TAPA* 65 (1934) 103 κέ. και τήν ώνή από τήν Άθυτο, βλ. B. Μισαηλίδου-Δεσποτίδου, «Ωνή από τήν Άθυτο», στο: *Α' Πανελλήνιο Συνέδριο Έπιγραφικής*, Θεσσαλονίκη 22-23 Οκτ. 1999, Θεσσαλονίκη 2001, 79 κέ.

χρονολόγηση αυτή συμφωνούν και τα ανασκαφικά δεδομένα, για τα οποία πρέπει να παρατηρήσουμε τα εξής:

α) Ο τάφος 165 στον οποίο χρησιμοποιήθηκε ή ενεπίγραφη πλάκα σε δεύτερη χρήση ως τοίχωμα, δεν περιείχε χρονολογημένα ευρήματα⁴. Ωστόσο, όρισμένα στοιχεία μᾶς επιτρέπουν να προσδιορίσουμε το χρονολογικό πλαίσιο της κατασκευής του. Θὰ πρέπει να θεωρήσουμε βέβαιο ότι είναι μεταγενέστερος από το δεύτερο τέταρτο του 4ου αι. (terminus post quem), επειδή κάτω από αυτόν βρίσκεται ἄλλος τάφος (ἀρ. 176) που χρονολογείται από τα κτερίσματα στα χρόνια αυτά⁵. Συνεπώς ο τάφος 165 κατασκευάστηκε ἀφού λησμονήθηκε ή θέση του παλαιότερου τάφου 176.

β) Οἱ νεότεροι τάφοι στο τμήμα του νεκροταφείου που βρέθηκε ή επιγραφή χρονολογούνται το ἀργότερο στο τελευταίο τέταρτο του 4ου αι. π.Χ. Η χρονολόγηση αυτή στηρίζεται κυρίως στην κεραμική και στα νομίσματα που βρέθηκαν μέσα σ' αυτούς. Συνεπώς, και ο τάφος 165 μπορεί να χρονολογηθεί στην ίδια περίοδο, το πιθανότερο δηλαδή στο τελευταίο τέταρτο του 4ου αι. π.Χ. (terminus ante quem).

γ) Θὰ πρέπει να ὑποθέσουμε ότι κάποια χρονική ἀπόσταση, τουλάχιστον μιὰ εικοσαετία, μεσολαβεί ἀνάμεσα στην πρώτη χρήση της επιγραφής ως επιτύμβιο μνημείο και στη δεύτερη ως τοίχωμα ἑνὸς μεταγενέστερου τάφου. Συνεπώς ή επιγραφή μπορεί από τα ανασκαφικά δεδομένα να χρονολογηθεί στα μέσα ή στις ἀρχές του γ' τεταρτου του 4ου αι. π.Χ.

Τὰ πρόσωπα της επιγραφής δεν είναι γνωστά από ἄλλες πηγές. Το ὄνομα Ἑγήσιππος, στο ὁποῖο το συνθετικό *-ιλπος* το σχετίζει ἔμμεσα με την ἀριστοκρατική τάξη των ἱππέων⁶, είναι ἕνα πανελλήνιο ὄνομα⁷ που ἀπαντᾷ στη

4. Η νεκρή (:) φοροῦσε μόνο ἕνα χάλκινο ψέλιο, το ὁποῖο είναι δύσκολο να χρονολογηθεί με ἀκρίβεια.

5. Στο τάφο αυτό ἔχουν βρεθεῖ: α) ἕνα νόμισμα Ἑμύντα Γ' (393-370/69 π.Χ.)· για παρόμοιο νόμισμα βλ. π.χ. H. Gaebler, *Die Antiken Münzen von Makedonia und Paionia* III.2, 1935, ἀρ. 7, πίν. 30, και β) ἕνας μελαμβραφής σκύφος· για παρόμοιο παράδειγμα βλ. π.χ. B. A. Sparkes-L. Talcott, *Black and Plain Pottery of the 6th, 5th and 4th centuries B.C., The Athenian Agora* XII, 1970, 260, ἀρ. 350, πίν. 16.

6. L. Dubois, «Hippolytos and Lysippos», στο: S. Hornblower-E. Matthews (ἐκδ.), *Greek Personal Names. Their Value as Evidence*, Ὁξφόρδη 2000, 41 κέ. και κυρίως 45.

7. *LGPN* I-IIIb s.v. 21 παραδείγματα προέρχονται από την Ἀθήνα, ἐνῶ το ὄνομα ἀπαντᾷ ἀρκετά συχνά (συνολικά 22 παραδείγματα) στα νησιά του Αἰγαίου, Ἄμοργό, Χίο, Εἰθβοια, Θάσο, στη Βοιωτία, στη Φωκίδα και στη Θεσσαλία.

Μακεδονία ήδη από τις αρχές του 4ου αι. π.Χ.⁸. Το όνομα του πατέρα του νεκρού Ἐπικέρδης ἀπαντᾶ στην Ἀθήνα στον 4ο αι. π.Χ.⁹, ενώ ένας Ἐπικέρδης από την Κυρήνη τιμήθηκε από τους Ἀθηναίους για τη βοήθεια που τους πρόσφερε κατά τη διάρκεια του Πελοποννησιακού πολέμου¹⁰. Ὡς πρὸς τὴν ἐθνικότητα τοῦ νεκροῦ θὰ πρέπει νὰ ἐπισημάνουμε ὅτι ἡ ἔλλειψη ἀναφορᾶς ἐθνικοῦ πιθανὸν δηλώνει ὅτι ὁ νεκρὸς δὲν ἦταν ἔμπορος, ἀποικὸς ἢ ξένος, ἀλλὰ ντόπιος στὴν περιοχή τῆς Νέας Φιλαδέλφειας.

II

Τὸ 1972 βρέθηκε στὸν Ἅγιο Ἀθανάσιο τοῦ νομοῦ Θεσσαλονίκης μιὰ ἀκόμα ἐνεπίγραφη στήλη. Ὅπως ἀναφέρεται στὸ εὑρετήριο τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου Θεσσαλονίκης, στὸ ὁποῖο καταγράφηκε τὸ μνημεῖο μὲ τὸν ἀριθμὸ 11453, προέρχεται ἀπὸ τὸ κτῆμα Παπαγεωργίου. Περισσότερα στοιχεῖα προέλευσης δὲν ἀναφέρονται· ἔτσι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προσδιορίσουμε ἐπακριβῶς τὴν περιοχή εὑρεσης τῆς στήλης. Ὡστόσο, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ προέρχεται ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο πὺν ἐκτείνεται στὴν ἀγροτική περιοχή τῆς σύγχρονης κωμόπολης¹¹.

8. Ἐνας Μνησαγόρας Ἡγησίπλου ἀναφέρεται σὲ ἐπιτύμβια στήλη τῶν ἀρχῶν τοῦ 4ου αι. π.Χ. ἀπὸ τὴν Ἀργίλο· βλ. Μ. Β. Hatzopoulos, *Macedonian Institutions under the Kings, I. A Historical and Epigraphic Study*, ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ 22, Ἀθήνα 1996 192 σημ. 9 (στὸ ἐξῆς: Hatzopoulos, *Institutions*). Ἐνας Ἡγήσιππος Νικοξένου εἶναι ἱερέας τῶν Καλινδοίων τὸ 330/29 π.Χ. Ἐνας Ἡγήσιππος, ἱστορικός τοῦ β' μισοῦ τοῦ 4ου αι. π.Χ. πὺν ἔγραψε *Παλληνιακά*, κατάγεται ἀπὸ τὴ Μυκῆβερνα. Βλ. Α. Tataki, *Macedonians Abroad. A Contribution to the Prosopography of Ancient Macedonia*, ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ 26, Ἀθήνα 1998, 119. Βλ. ἀκόμη καὶ Μ. Hatzopoulos, «“L” histoire par les noms» in *Macedonia*, στὸ: S. Hornblower-E. Matthews (ἐκδ.), *Greek Personal Names. Their Value as Evidence*, Ὁξφόρδη 2000, 105.

9. *LGPN II s.v.*, *IG II² 11043*.

10. *RE s.v.*, *IG I³ 125* στ. 1,6.

11. Γιὰ τὸ νεκροταφεῖο βλ. Φ. Πέτσας, *Μακεδονικά* 9 (1969) 167 κέ., *Μακεδονικά* 15 (1975) 174 κέ. καὶ *ΑΔ* 22 (1967) 399 κέ., Μ. Τσιμπίδου-Αὐλωνίτη, *ΑΕΜΘ* 6 (1992) 369 κέ., *ΑΕΜΘ* 7 (1993) 251 κέ., *ΑΕΜΘ* 8 (1994) 231 κέ., *ΑΕΜΘ* 9 (1995) 301 κέ., καὶ *ΑΕΜΘ* 10Α (1996) 427 κέ. Ὁ οἰκισμὸς μὲ τὸν ὁποῖο σχετίζεται τὸ νεκροταφεῖο αὐτὸ ἐντοπίζεται στὴ γνωστὴ τούμπα Τόψιν τοῦ Δημοτικοῦ διαμερισματος Γέφυρας. Βλ. Μ. Τσιμπίδου-Αὐλωνίτου, *ΑΕΜΘ* 6 (1992) 369. Ἡ θέση αὐτὴ ταυτίζεται πιθανὸν μὲ τὴν ἀρχαία Χαλάστρα. Βλ. Μ. Τιβέριος, *Ἐγνατία* 3 (1991-1992) 219 κέ. καὶ Τσιμπίδου, ὁ.π., 376.

Τὸ μνημεῖο, ἀπὸ χονδροκόκκο μάρμαρο, εἶναι σπασμένο σὲ μερικά κομμάτια καὶ συγκολλημένο¹². Μικρὲς ἀποκρούσεις παρατηροῦνται ἀκόμη στὶς ἀκμὲς τῶν γωνιῶν του. Διαστάσεις: Ὑψος: 1,07 μ. Πλάτος: 0,315 μ. (πάνω)-0,35 μ. (κάτω). Πάχος: 0,065 μ. (πάνω)-0,09 μ. (κάτω). Ἡ μπροστινὴ ὄψη εἶναι σχετικὰ λεία, ἐνῶ ἀπὸ τὰ σημάδια φαίνεται ὅτι ἔχει δουλευτεῖ μὲ ντισιλίδικο. Τὸ κάτω μέρος της, ποῦ προοριζόταν νὰ στερεωθεῖ στὸ ἔδαφος, εἶναι χονδροδουλεμένο σὲ ὕψος 0,105 -0,11 μ. Ἡ πίσω ὄψη εἶναι χονδροδουλεμένη μὲ βελόνι. Ὁ κορμὸς τῆς στήλης παρουσιάζει ἐλαφρὰ μείωση πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ ἐπιστέφεται ἀπὸ ἓνα ἀπλὸ ἀέτωμα, πλάτους: 0,36 μ., ὕψους: 0,155 μ., πάχους: 0,07 μ., τὸ ὁποῖο στὶς τρεῖς γωνίες του φέρει ἀνθήματα. Τόσο τὸ ἀέτωμα ὅσο καὶ τὰ ἀνθήματα εἶναι ἀπέριττα χωρὶς ἀνάγλυφη διακόσμηση. Δὲν ἀποκλείεται βέβαια νὰ ἔφεραν γραπτὴ ἢ ὅποια δὲν σώζεται. Τὸ κεντρικὸ ἀνθῆμιο εἶναι πληρὲς καὶ μὲ μιὰ χαρακτὴ κάθετη γραμμὴ χωρίζεται σὲ δύο μέρη, ἐνῶ τὰ γωνιαῖα εἶναι μισά. Καὶ τὰ τρία φέρουν στὴ βάση τους ἓνα ἐξέχον μέλος, σχηματοποίηση τῶν ἐλίκων ποῦ συνήθως ἐκφύονται κάτω ἀπὸ τὰ ἀνθήματα. Ἡ μετάβαση ἀπὸ τὸν κορμὸ τῆς στήλης στὸ ἀέτωμα γίνεται μὲ ἓνα ἀπλὸ κυρτὸ κυμάτιο ὕψους 0,025 μ.¹³.

Στὸ πάνω μέρος τοῦ κορμοῦ τῆς στήλης, λίγο χαμηλότερα ἀπὸ τὴν ἐπίστεψη εἶναι χαραγμένη σὲ ἓνα στίχο ἢ ἐξῆς ἐπιγραφή: Ὑψος γραμμιάτων: 0,02-0,024 μ.· μόνον τὸ ὄμικρον ἔχει ὕψος 0,007 μ. (Εἰκ. 3).

12. Γιὰ τὴν πρώτη παρουσίαση τῆς ἐπιτύμβιας στήλης βλ. Β. Μισσηλίδου-Δεσποτίδου, *Ἐπιγραφές Μακεδονίας*, Θεσσαλονίκη 1997, 69 ἀρ. 65. Ἐκεῖ ἐκ παραδρομῆς τὸ ὄνομα τοῦ νεκροῦ γράφτηκε μὲ ἓνα Ν. Ὁ Hatzopoulos, *Institutions*, 211 κάνει ἀναφορὰ στὰ ὀνόματα ποῦ ἀναγράφονται στὴν παραπάνω ἐπιτύμβια στήλη θεωρώντας ὅτι ἀνήκουν στὸ ὀνοματολόγιο τῆς Ἡράκλειας μὲ τὴν ὁποία ταυτίζεται κατὰ τὴν ἀποψή του ἢ Τοῦμπα Τόψιν· βλ. σχετικὰ L. Gounaropoulou-M. B. Hatzopoulos, *Les milliaires de la Voie Egnatienne entre Héraclée des Lyncestes et Thessalonique*, ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ 1, Ἀθήνα 1985, 62-71.

13. Ἡ ἐπίστεψη αὐτὴ εἶναι συνηθισμένη στὴ Μακεδονία ἤδη σὲ στήλες ποῦ χρονολογοῦνται στὸν 4ο αἰ. π.Χ. Πρὸβλ. π.χ. τὸ ἀέτωμα μιᾶς στήλης ἀπὸ τὴ Βέρροια. *I. Beroia*, 139, ἢ τὶς ἐπιστέψεις τῶν ἐπιτυμβίων στηλῶν ἀπὸ τὴ Βεργίνα· βλ. Χρ. Σαασόγλου-Παλιαδέλη, *Τὰ ἐπιτάφια μνημεῖα ἀπὸ τὴ Μεγάλῃ Τοῦμπα τῆς Βεργίνας*, ἀδημ. διδ. διατριβή, Θεσσαλονίκη 1984, 65 κέ. καὶ 131 κέ. ἀρ. 5 καὶ 15, πίν. 14 καὶ 34.

Μεννέας Πριάμου

Ἡ ἐπιγραφή σώζεται ὁλόκληρη. Τὰ γράμματα εἶναι χαραγμένα ἀραιὰ στὴν ἀρχή καὶ στριμώχνονται πρὸς τὸ τέλος τοῦ στίχου. Ἡ χάραξη ἐγινε χωρὶς κανόνα καὶ ἔτσι τὰ τελευταῖα γράμματα βρίσκονται πλησιέστερα στὴν ἐπίστεψη ἀπ' ὅτι τὰ πρῶτα. Σχετικὰ μὲ τὴ μορφή τῶν γραμμάτων ἐπισημαίνουμε τὰ ἑξῆς: Τὸ *μῦ* ἔχει λοξὲς τὶς ἐξωτερικὲς του κεραίες· τὸ *ἔψιλον* εἶναι συμμετρικὸ καὶ μιὰ φορὰ μὲ μικρότερη τὴν ἐσωτερικὴ του κεραία καὶ τὴν ἄλλη ἰσομεγέθεις κεραίες. Τὸ *νῦ* ἔχει ἐλαφρὰ λοξὲς τὶς κάθετες κεραίες του. Ἡ ὀριζόντια κεραία τοῦ *ἄλφα* εἶναι εὐθύγραμμη καὶ πλησιέστερα πρὸς τὴν κορυφή τὴ μιὰ φορὰ καὶ ἐλαφρὰ καμπύλη τὴ δεύτερη. Τὸ *πῖ* εἶναι ἰσοσκελές. Τὸ στρογγυλὸ μέρος τοῦ *ρῶ* εἶναι πολὺ μικρὸ. Πολὺ μικρὸ εἶναι καὶ τὸ *δμικρον*. Ἀπὸ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων ἡ ἐπιγραφή θὰ πρέπει νὰ χρονολογηθεῖ στὸ β' μισὸ τοῦ 3ου αἰ. π.Χ.¹⁴.

Τὰ πρόσωπα τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι ἄγνωστα ἀπὸ ἄλλου. Τὸ ὄνομα Μεννέας συναντᾶται συχνὰ στὸν ἑλληνικὸ κόσμῳ¹⁵, ἐνῶ ἐμφανίζεται καὶ στὴ Μακεδονία ἤδη ἀπὸ τὸν 4ο αἰ. π.Χ.¹⁶. Τὸ ὄνομα Πριάμος ἀπαντᾶ στὴν Ἀθήνα, τὴν Ν. Ἰταλία καὶ τὴ Φρυγία¹⁷.

ΙΣΤ' Ἐφορεία Προϊστορικῶν
καὶ Κλασσικῶν Ἀρχαιοτήτων

B. Μισαϊλίδου-Δεσποτίδου

14. Τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς μποροῦν π.χ. νὰ παραβληθοῦν μὲ τὰ γράμματα τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Δημητρίου στὸν Ἄρπαλο ἀπὸ τὴ Βέροια ποὺ χρονολογεῖται τὸ 248 π.Χ. Βλ. Μ. Β. Hatzopoulos, *Macedonian Institutions under the Kings. II. Epigraphic Appendix, ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ* 22, Ἀθήνα 1996, 28 κέ., ἀρ. 8, πίν. VIII-XI (στὸ ἑξῆς: Hatzopoulos, *Institutions II*).

15. *LGPNI*, II, IIIA, s.v.

16. Ἕνας Μεννέας Ἀσάνδρου ἐμφανίζεται στὴ ὠνὴ οἰκία ἀπὸ τὴν Ἀμφίπολη (351/350 π.Χ.): βλ. Hatzopoulos, *Institutions II*, ἀρ. 89. Σὲ κατάλογο τοῦ β' τετάρτου τοῦ 3ου αἰ. μ.Χ. ἀπὸ τὴ Βέροια ἀναφέρεται κάποιος Μεννέας Οὔλπ(ιος): βλ. *I.Beroia*, 136. Ἐπιπλέον Μεννείας εἶναι τὸ πατρώνυμο τοῦ Μακεδόνα Βούπαλγου ποὺ ἀναγράφεται σὲ ἐπιτύμβια στήλη ἀπὸ τὶς Φθιώτιδες Θῆβες: βλ. Tatakí, *ὁ.π.* (σημ. 8), 284 καὶ 370 καὶ *IG IX*, 2, 174.

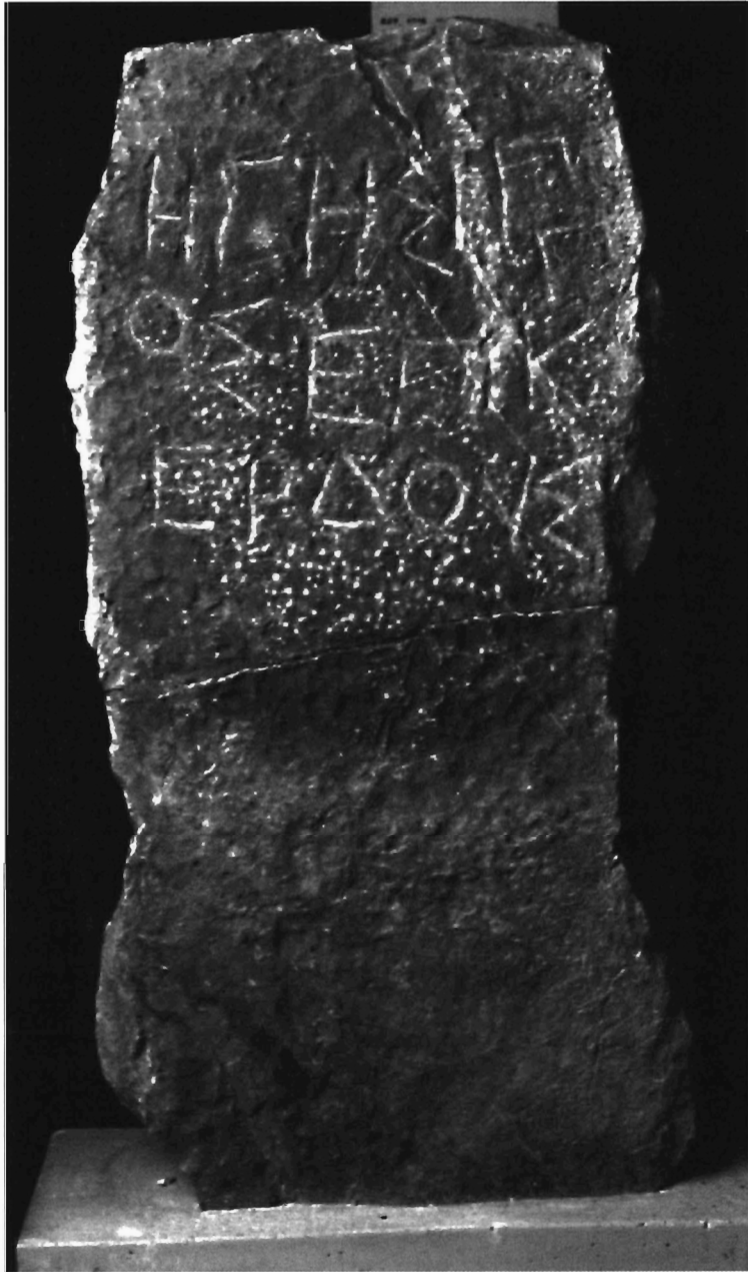
17. Βλ. *LGPNI*, II, IIIA, s.v. καὶ *SEG XXVI* 1369.

SUMMARY

TWO GRAVE INSCRIPTIONS FROM ANCIENT MYGDONIA

The text published here refers to two grave inscriptions coming from two areas of the west part of ancient Mygdonia. The first inscription, which mentions the name of Hegesippos, son of Epikerdos, was found in 1997 in a rescue excavation at the ancient cemetery of Nea Philadelpheia. The slab was used as the side wall of a cist grave. Its primary use was obviously different. It was undoubtedly erected as a tombstone on an older grave, which we unfortunately cannot identify. The archaeological evidence of the cemetery supports the fact that the inscription dates to the middle or the early third quarter of the fourth century B.C. This is also supported by the letter forms. The lack of an ethnic name after the name of the dead indicates that the grave inscription probably concerns a native inhabitant of the region.

The second inscription, which mentions the name Menneas, son of Priamus, was found many years ago at the rural area of the village Hagios Athanasios. According to the letter forms the inscription dates to the second half of the third century B.C.

Εικ. 1.

Εἰκ. 2.

Είχ. 3.